

Пам'ять про Дуба

Анатолій Клименко

Уже затоплені сліди,
І пам'ять там уже не ходить.
Лише отарою думки
В душі неспокій хороводять.

Чому від зрубаного дуба
Втікли налякані стежки?
Його посивілого чуба
Гойдають в пам'яті роки.

Стоїть пеньок посеред лісу.
Що дуба на собі тримав.
Колись у полудневу спеку
Він під собою всіх ховав.

Його густим могутнім чубом
Всі милувалися вітри.
Багато з нас хотіли б Дубом
Полишить в пам'яті сліди!

27.12.2025